

[Poul Hansen (Kalundborg).]

man fristes dog til at tro, at der har været noget om Snakken.

Jeg fremdrager ikke dette for at vække Modvilje imod Forsvaret eller for at anbefale, at de indkaldte pakkes i Vat og Bomuld. Det er ganske klart, at der maa kræves en meget fast Disciplin i Værnene; det er lige saa givet, at vore Soldater maa gennemgaa en endog meget haard Træning, hvis Uddannelsen overhovedet skal have nogen Mening. Men man maa hele Tiden huske paa, at vort Forsvar er et Forsvar for et Folk af frie, selvstændige Borgere, der selv har besluttet Forsvaret, og at ogsaa det indkaldte Mandskab er et Udsnit af det frie danske Folk; det er Mennesker, ikke Numre eller Robot'er. Derfor har de indkaldte ogsaa Krav paa at blive behandlet som Mennesker. En fast Disciplin og en haard Træning vil de forstaa, især hvis man gør dem bekendt med moderne Krigshandlingers Karakter; men de vil ikke kunne forstaa det, hvis de blot bliver betragtet som Redskaber for uligevægtige Befalingsmænds Trang til at lade Musklerne spille og Kommandoraabene gjælde.

Som sagt, jeg er overbevist om, at de allerfleste Befalingsmænd vil forstaa disse Betragtninger. Jeg har fremsat dem for at gøre det klart, at ogsaa Befalingsmændene har deres store Ansvar for, hvorledes det danske Folk i den kommende Tid vil betragte vort Forsvar, og jeg vil egentlig gerne bede den højtærede Forsvarsminister ved en Udtalelse her i det høje Ting tilkendegive, hvorledes han ser paa det Spørgsmaal, jeg her har fremdraget.

I samme Forbindelse vil jeg nævne et andet Spørgsmaal, der vel ikke er særlig stort, men som dog synes at spille en vis Rolle indadtil blandt Befalingsmændene selv. I flere Numre af „Officiantbladet“ har man behandlet Forholdet mellem Officianter og Officerer, specielt med Henblik paa Forholdene ved Brigaden i Tyskland. Af Artiklerne har jeg forstaaet, at Problemet bl. a. drejer sig om, hvorvidt Officianter og Officerer bør kunne indtage deres Maaltider i samme Lokale. Jeg er mig bevidst, at det her drejer sig om militære Subtiliteter, som en uforbederlig Civilist har meget faa Forudsætninger for at kunne forstaa, men saa meget forstaaer jeg i hvert Fald, at Konfikten — eller hvad man nu skal kalde det — ikke kan være fremmede for det gode Forhold inden for Værnene, og i den Udstrækning disse Diskussioner finder Vej til en bredere Offentlighed — og det kan jo ikke helt undgaaes —, er de egnet til at for-

mindske Respekten for Værnenes Arbejde. Den jævne Mand vil nemlig ræsonnere som saa, at det her drejer sig om Foreteelser i Latterlighedens Skær, og jeg synes, at det ikke er langt fra, at han har Ret. Mon der ikke kunde gøres noget for at bringe disse Forhold ind paa en fornuftigere Vej?

Ogsaa om Tysklandsbrigaden har der været forskellige kedelige Skriverier, Skriverier, det tegner Billedet af et helt Sodoma og Gomorra. Selv med en bred Margin for Overdrivelser bliver tilbage det Indtryk, at der i flere Henseender gør sig uheldige Forhold gældende ved Brigaden. Husker jeg ikke galt, har den højtærede Forsvarsminister da ogsaa for ikke lang Tid siden udtalt, at han havde iværksat en Undersøgelse. Er der nogen Mulighed for ved denne Lejlighed at oplyse noget om Undersøgelsens Resultat?

Jeg understreger til sidst endnu en Gang, at jeg har fremdraget disse lidt delikate Emner ud fra en positiv Indstilling til Forsvaret og ud fra et levende Ønske om, at den danske Befolkning maa føle Værnene som et nyttigt og nødvendigt Led af vort Samfund og omfatte dem med en positiv god Vilje. Men skal dette Maal naas, er en af Forudsætningerne herfor den, at vi bestræber os for fra Værnenes Liv at fjerne alt det, som byder den sunde, jævnt fornuftige og i Bund og Grund demokratiske Medborger imod.

Harald Petersen: Selve det foreliggende Lovforslag, saavel dets Indhold som dets Form, giver ikke Anledning til mange Kommentarer. Saa længe der ikke er fastere lovmæssige Rammer skabt for vort Forsvarsberedskab, og saa længe vore militære Opgaver i væsentlig Grad er situationsbestemte, er det nødvendigt at have en Bemyndigelseslov for den højtærede Forsvarsminister, idet alle er klar over, at et Tilbagefald til den gamle Ordning fra 1937 ikke lader sig gennemføre, da den i Øjeblikket er uanvendelig til alt.

Selve det foreliggende Lovforslag kan Venstre derfor tiltræde og ogsaa anbefale det til en hurtig Vedtagelse.

Det interessanteste i Lovforslaget er faktisk den Tidsbegrænsning, der er sket, idet Forslaget kun skal gælde til Udgangen af Aaret og altsaa ikke som i tidligere Aar følge Finansaaret. Alle ser utvivlsomt gerne, at denne Tidsfrist kan overholdes, og det kommer jo til at afhænge af det Arbejde, der nu paa ny skal paabegyndes i Forsvarskommissionen. Venstre er enig i, at Forholdene kræver en Fremskyndelse af dette